



UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Ven. Viri Thomæ Malleoli A Kempis, Canonici Regvlaris
Ordinis D. Avgvstini. Opera Omnia**

Thomas <von Kempen>

Dvaci, 1625

De contemptu omnium mundanorum bonorum. Cap. I.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-45790](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-45790)

§. 10. *Quis sit aptus diuinis colloquiis.*

Iuat tamen valde pro adipiscenda crebra ipsius amicitia familiariter colloqui per interna mentis verba. Et qui hæc sibi concedi desiderat, oportet vt ineptas locutiones & occupationes caueat, ne humanus visus ipsum nimis delectet: quia amor Christi, distractis & extraneis mentibus nescit copulari. Felix nimis charissime, cui donatum est huiusmodi experiri solatia. Sed nunc ora pro me, vt sua intima consolatione dignetur Dominus mentem meam largius illustrare, atque à cunctis mundi negotiis intactam custodire.

HOSPITALE PAUPERVM.

CAPITA HVIVS LIBELLI.

D E contemptu omnium mundanorum bonorum.	Cap. I.
De quinque panibus in deserto huius vitæ.	II.
De duplici pugna carnis ac spiritus.	III.
De instabilitate humani cordis.	IV.
De ebedientia simplici ac humilis fratris.	V.
De triplici signaculo sanctæ crucis.	VI.
De piâ compassione cum infirmis.	VII.
De perseverantia in bonis inceptis.	VIII.
De variis antiqui hostis insidijs.	IX.
De scuto bonæ voluntatis contra hostes.	X.
De laude Dei in omni opere bono.	XI.
De vitio vanæ gloriæ & propria complacentia.	XII.
De variis bellis impiorum, & patientia piorum.	XIII.
De malitia pravorum contra innocentes.	XIV.
De invidia diaboli contra salutem hominum.	XV.
De armatura Christi & sanctorum contra vitia.	XVI.
De utilitate frequentis orationis.	XVII.
De priuatis orationibus, quasi iaculis acutis in hostes.	XVIII.
De versiculis ante initium operis legendis.	XIX.
De septem virtutum gemmis bonæ congregationis.	XX.

CAPVT I.

De contemptu omnium bonorum mundanorum.

Psalm. 22. 1. **D**ominus regit me, & nihil mihi deerit, in loco pascuæ ibi me collocauit, Quid habet homo amplius de omnibus bonis suis & diu-

diuitijs terrenis, nisi victum & vestitum. Vnde ergo superbit? Et cum obierit, omnia hęc dimittet, & nihil secum sumet; nisi modicum operculum ad regendum corpusculū suum sepeliendum, postea à vermibus corrodeudū. Qui de omnibus præteritis reddet rationē Deo, quibus vsus est, siue paucis siue multis; tanquam de expensis pro viatico sibi concessis, quę cum vsura strictē requirentur. Quantumcumque aliquis magnus fuerit, diuitijs vel honoribus sublimatus, non est ex hoc sanctior, nec perpetuus bonorum suorum dominus; sed tantum seruus conductus ad tempus, sub potestate superioris Domini sui celestis regis, & æterni imperatoris ac iudicis; qui omnia tribuit ad lucrum bene agendi, non ad spatium & causam peccandi. Reddet autem pius Dominus mercedem congruam, immo vltra condignum bonis seruis suis; pro paruo labore æternam requiem, pro breui tristitia æterna gaudia, pro omni contumelia & iniuria pro se passa æternam gloriam & coronam.

2. Dat etiam nunc vnique dona sua, quantum sibi placuerit, secundum occulta iudicia sua iusta & recta, in omni loco & tempore sine errore. Nam bonis omnia ad bonū ordinat, & malis ad pœnam conuertit: ita vt nemo de iudicijs Dei iuste conqueri possit, nisi de seipso indigno & ingrato; meliora de proximo, optima semper sentiens de Deo. Quidam honorabilis vitæ sacerdos in partibus Hollandiæ, post mortem illustris domini sui, prædicauit sermonem in populo dicens, Dominus noster Comes Hollandiæ mortuus est, charissimi oretis pro eo. Fuit hęc paruo & breuissimo tempore, habens aliquos vsusfructus & redditus annales, quos iam amisit & secū sumere non potuit. Si modò haberet aliqua hæreditaria manentia bona, maximè ipsi conuenirent.

3. Cū quidam nobilis princeps mori deberet, ait corā multis sibi astantibus ministris: O qui semper pauper custos ouium fuisset, quanto securiùs mori posset quàm ego! Alius quidam magnus dominus cū egrotaret, venerunt multi postulantes aliquid, pro memoriali & seruitijs impensis: O Domine domine, quid ego habebō, & quid dabis mihi modò? Tunc ille ait: Ecce omnes isti, quæ sua sunt quærunt, & nemo de anima mea cogitat; & ego ignoro, vbi hac noctē hospitor & manebo. Et sic mortuus est, & serò pœnitens, cognouit omnia mundana esse vana & deceptoria, quæ quasi in momento & tanquam fumus euanescent. Felix ergo pauper rebus & virtutibus diues, qui cum Propheta in fine vitæ suę dicere potest confidenter: *Dominus regit me, & nihil mihi deerit; in loco pascuæ ibi me collocauit, propter nomen sanctum suum.*

Defunctū
Dominum
suum quomodo
quidam
comendauit
populo.

Vox nobilis
cuiusdam,
dum iam
animam
ageret.
Itē alius.